

TRANH TRUYỆN DÂN GIÀN VIỆT NAM

ÔNG TRẠNG QUẾT

Tranh: Vũ Xuân Hoàn - Biên soạn: Hiếu Minh

02050

Trạng ...

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

TRANH TRUYỆN DÂN GIAN VIỆT NAM

ÔNG TRẠNG QUẾT

Tranh: Vũ Xuân Hoàn

Biên soạn: Hiếu Minh

Dành cho lứa tuổi 3+

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Ngày xưa, ở một làng nhỏ thuộc miền Trung nước ta có cặp vợ chồng nọ rất nghèo. Họ mong mãi mới sinh được một mụn con trai. Nhưng thật chẳng may, cậu con chưa đầy tuổi thì người cha lâm bệnh trọng rồi qua đời.

Người mẹ ở vậy tần tảo
nuôi con, đầu tắt mặt tối làm
thuê cuốc muốn mà chẳng
khi nào có được một bữa no.
Cậu bé thường phải ăn củ
mài, củ chuối thay cơm, quần
áo rách rưới cũng chẳng có
mà thay mặc.

Một hôm, có người hàng xóm sang chơi mách nhỏ với bà mẹ:

"Làng ta đang cần một chân quét chợ đấy, hay là thím xin lấy mà làm, đừng kiếm lẻ gạo mà nuôi cháu?"

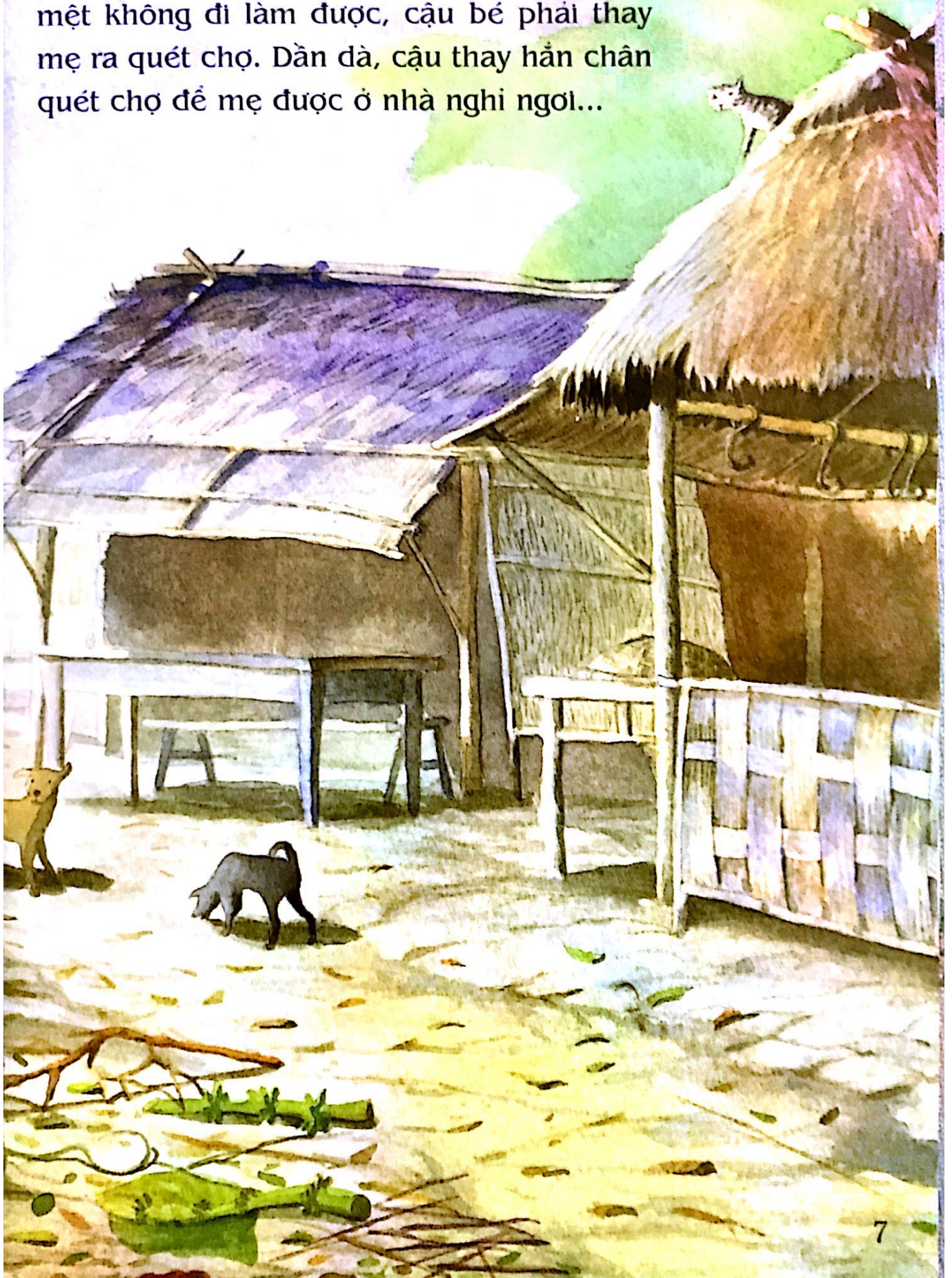

Người mẹ nghe vậy thì
mừng lắm, liền đánh liều đến nhà
trưởng làng xin được làm chân quét chợ.

Từ đó, ngày ngày người mẹ cầm cùi
quét dọn khắp góc ngách trong khu
chợ làng. Công việc tuy vất vả, bụi bặm,
nhưng còn may là kiếm được miếng
com manh áo để nuôi con qua ngày...

Khi cậu con trai đến tuổi niên thiếu thì người mẹ đau yếu luôn. Những hôm mẹ ốm mệt không đi làm được, cậu bé phải thay mẹ ra quét chợ. Dần dà, cậu thay hẳn chân quét chợ để mẹ được ở nhà nghỉ ngơi...

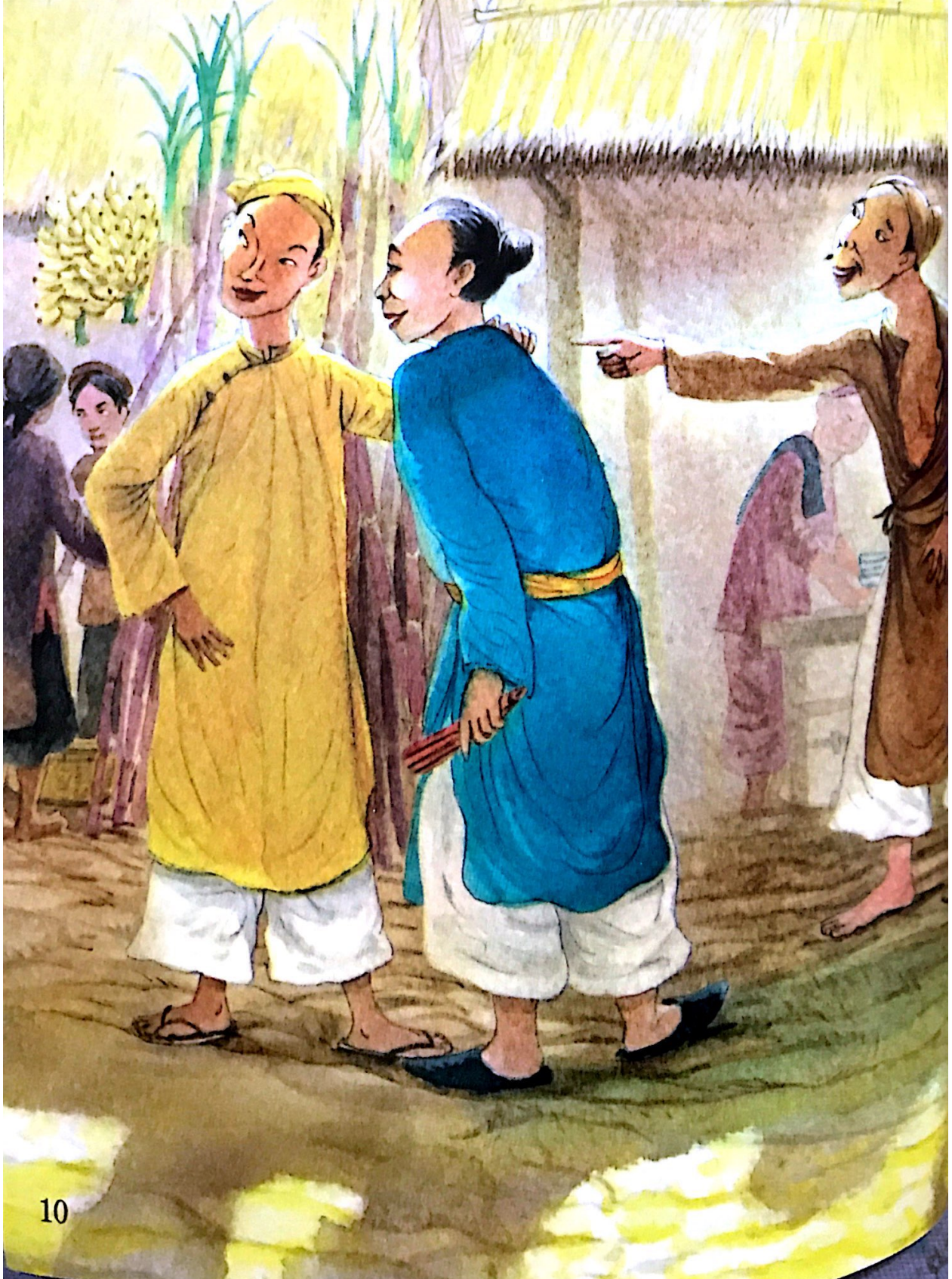

Vùng ấy có một tiểu thư xinh đẹp con nhà phú ông nổi tiếng phong lưu giàu có. Rất nhiều chàng trai ngỏ ý muốn lấy nàng làm vợ nhưng nàng chưa ưng một ai. Một vài kẻ hâm hực vì bị từ chối nên rắp tâm muốn trả thù nàng...

Một hôm, tiểu thư đi chợ làng. Nàng yêu kiều trong nếp áo tứ thân, khiến tất thấy những anh trai làng đang tụ tập ở các quán chợ đều bị hút hồn. Bọn họ nhao nhao gọi tên nàng, rồi hùa nhau buông lời tán tỉnh. Nhưng nàng chỉ một mực lặng thinh, không mảy may nhìn lại.

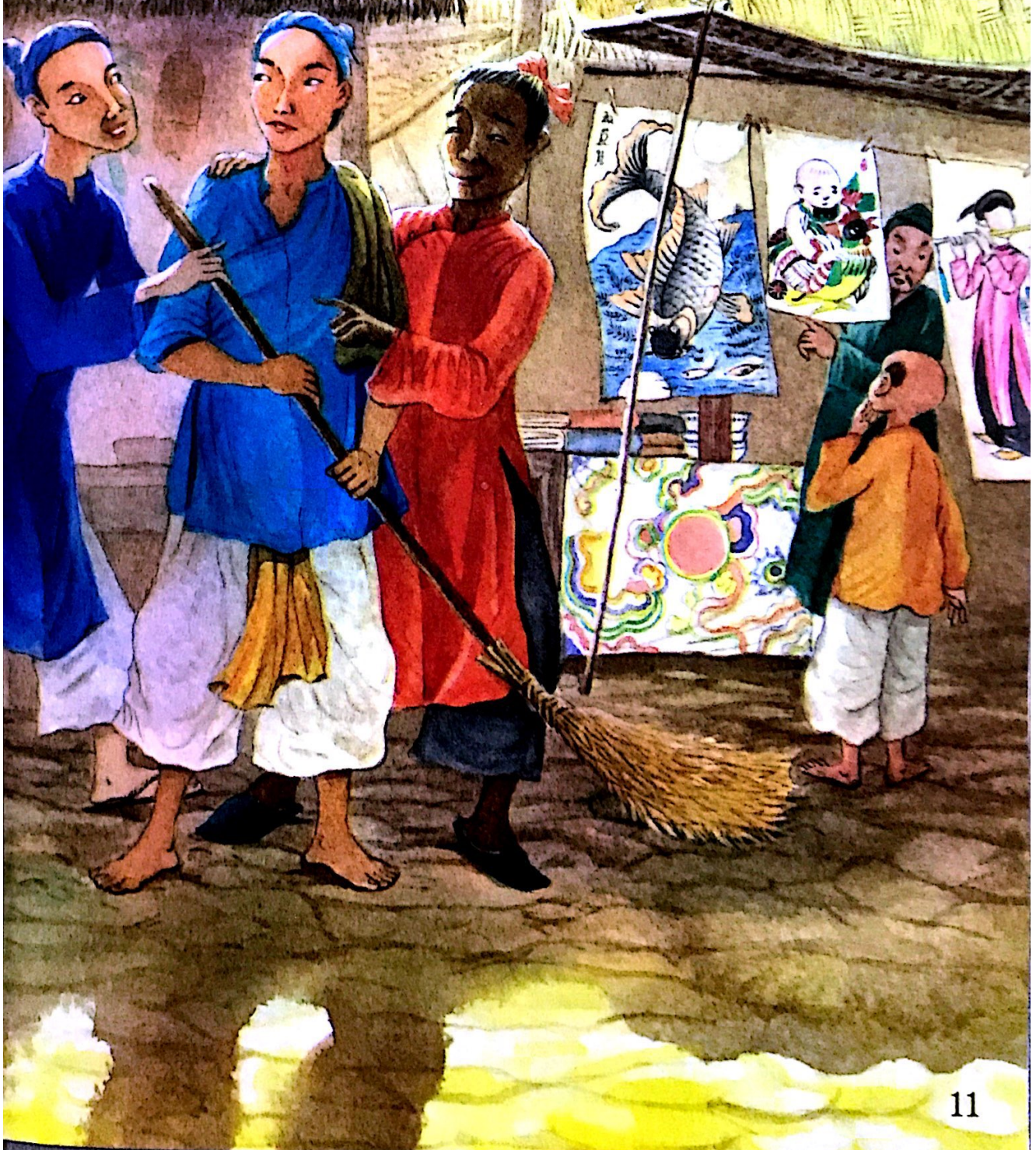

Thấy vậy, đám trai làng càng tức khí. Vừa hay lúc đó anh chàng quét chợ ngang qua, một người trong đám reo lên:
"A, tôi có ý này, hay lắm anh em ạ!"
Anh ta ghé tai thì thầm với cả toán. Nghe xong, cả lũ cười phá lên.

Rồi chúng gọi anh phu quét chợ lại, chỉ cô tiểu thư xinh đẹp mà nói:

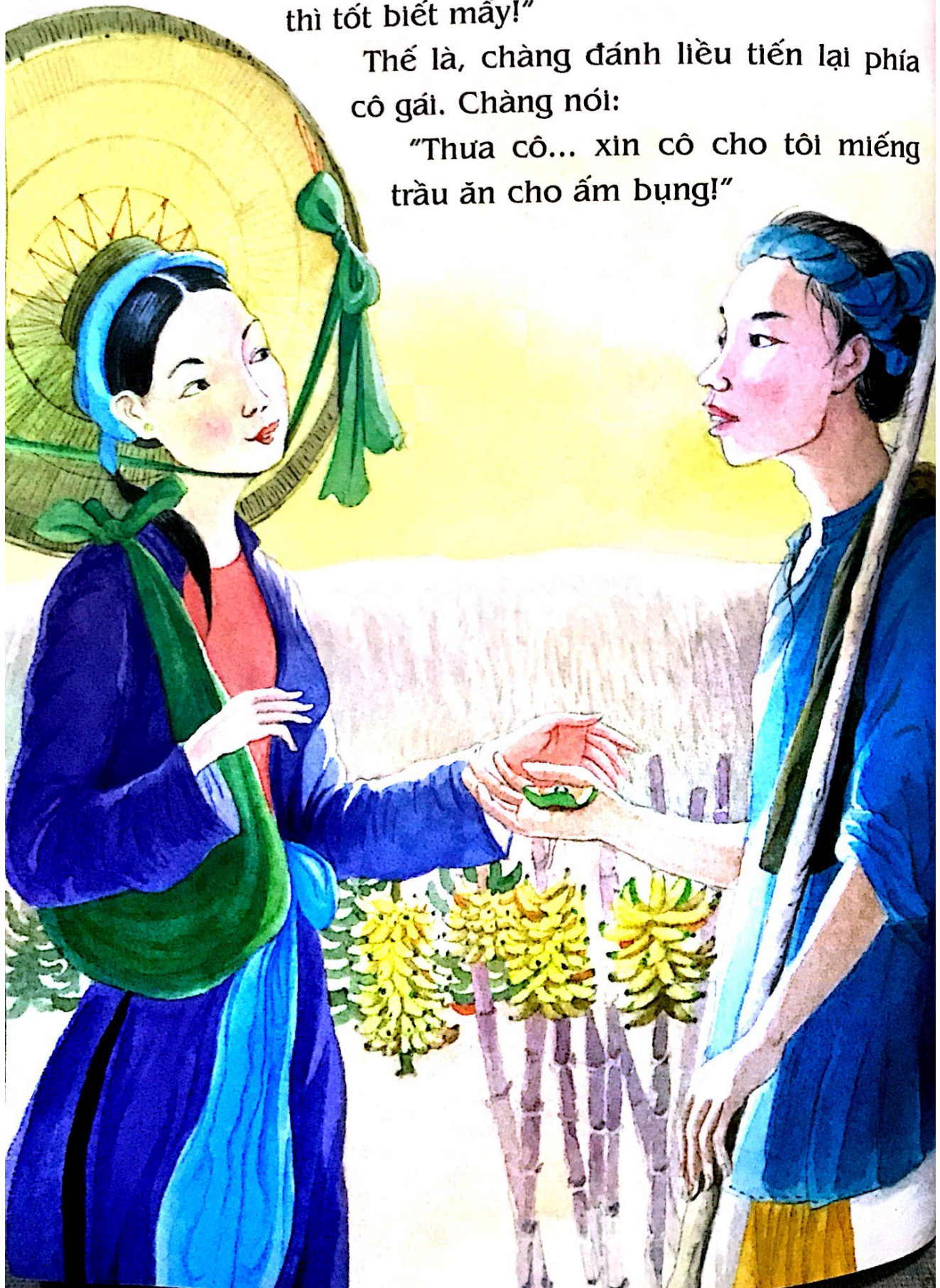
“Này anh, đổ anh đến xin được cỗ kia một miếng trầu đấy! Rét muốt thế này, có miếng trầu mà nhai thì còn gì bằng!”

Chàng quét chợ môi đang run bần bật vì lạnh, lại vốn tính thật thà nên nghe vậy thì nghĩ thầm trong bụng: "Phải, giờ mà có miếng trầu nhai cho ấm bụng thì tốt biết mấy!"

Thế là, chàng đánh liều tiến lại phía cô gái. Chàng nói:

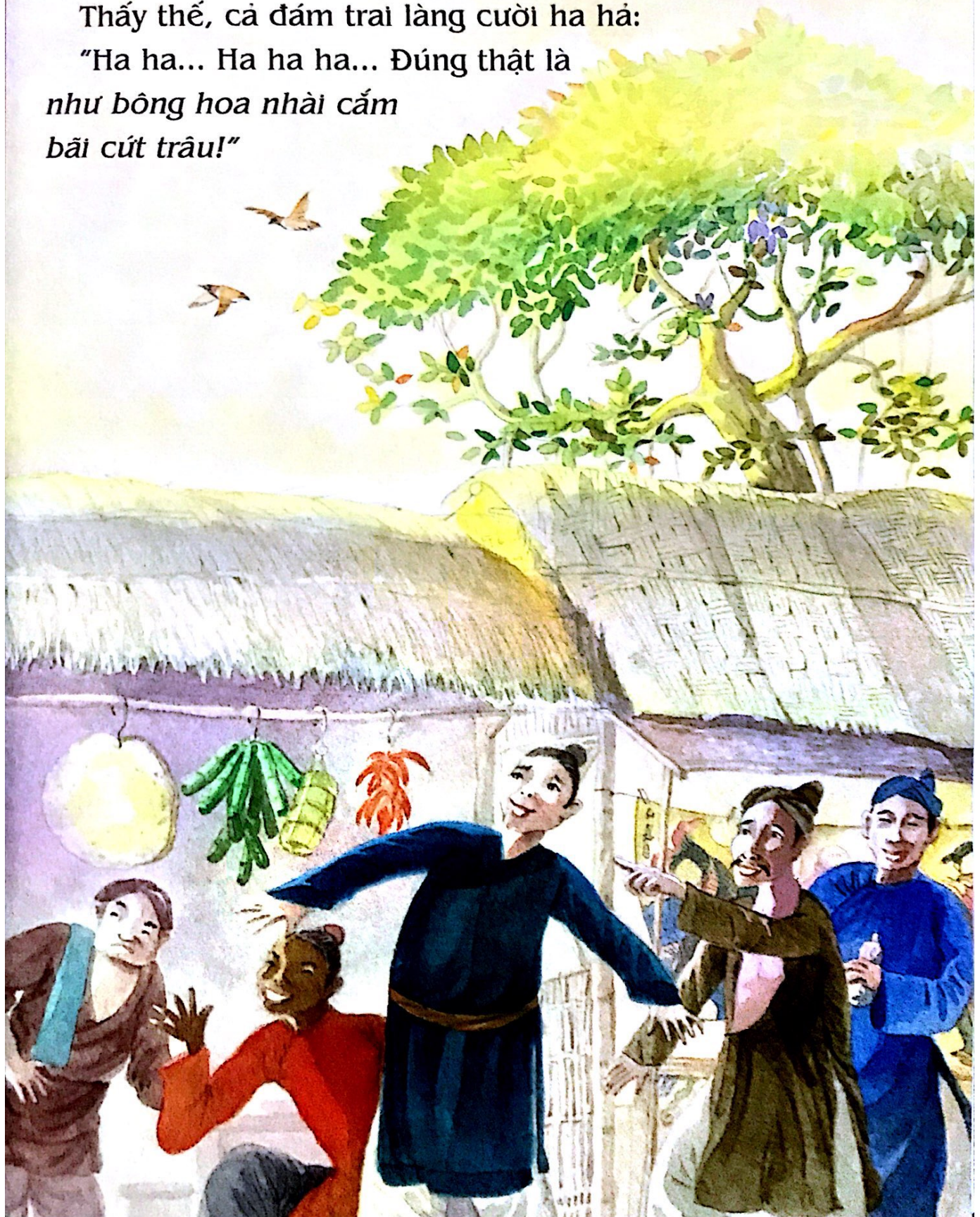
"Thưa cô... xin cô cho tôi miếng trầu ăn cho ấm bụng!"

Cô gái tròn mắt ngạc nhiên. Nhưng rồi nhìn chàng quét chợ mặt mũi hiền lành mà khôi ngô, cô bỗng dung cảm mến, liền giở tay nài đeo bên mình, lấy đưa cho chàng một miếng trầu.

Thấy thế, cả đám trai làng cười ha ha:

"Ha ha... Ha ha ha... Đúng thật là
*như bông hoa nhài cắm
bãi cứt trâu!"*

Chuyện ấy một đồn mười, mười đồn trăm rồi cũng tới tai phú ông. Phú ông nổi giận đùng đùng, quát tháo ầm ầm với con gái:

"Mày là đồ hư đốn! Lại đi giao du với thằng quét chợ! Nhục nhã, nhục nhã quá!"

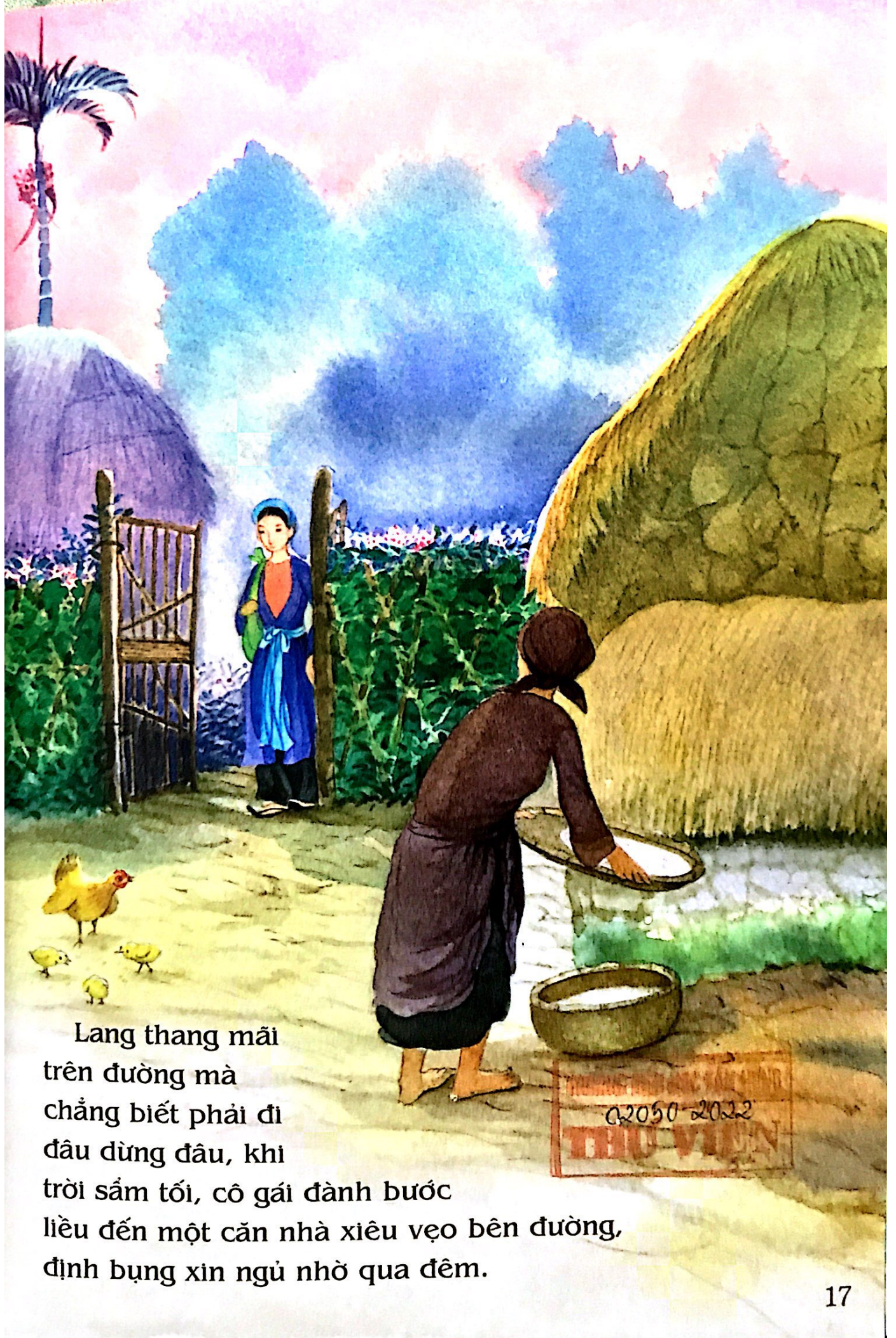
"Thưa cha, con... con chỉ cho anh ta có một miếng trầu..." Cô gái vội phân trần.

"Hừ! Trầu à! Mày bôi gio trát trấu vào mặt cha mày đấy! Cút ngay! Cút khỏi nhà tao!"

Mặc cho cô gái khóc lóc van xin, ông bố vẫn không
nguôi cơn tức giận. Ông khẳng khẳng một mực đuổi cô ra
khỏi nhà. Bà mẹ can ngăn không được, đành dúi cho con
gái một ít bạc. Cô gái vừa khóc vừa lạy cha mẹ rồi đi.

Lang thang mãi
trên đường mà
chẳng biết phải đi
đâu dừng đâu, khi
trời sẩm tối, cô gái đành bước
liều đến một căn nhà xiêu vẹo bên đường,
định bụng xin ngủ nhờ qua đêm.

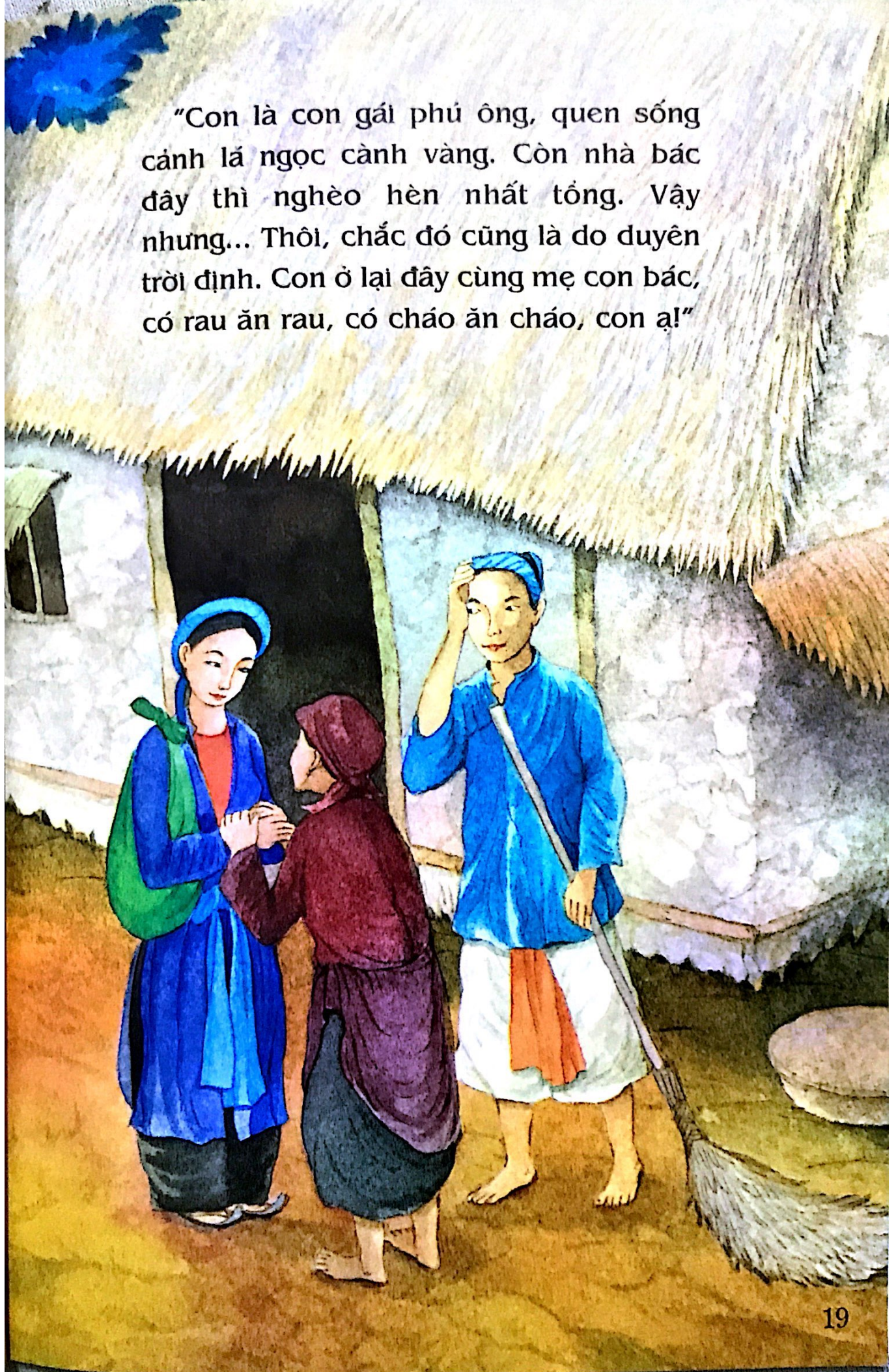

Ngập ngừng trước cửa, mãi sau cô mới dần bước vào nhà. Thật không ngờ, đó chính lại là ngôi nhà của mẹ con chàng quét chợ. Cô gái nguơng ngừng kể hết nông nỗi của mình cho mẹ con người quét chợ nghe. Rồi cô nói với chàng trai:

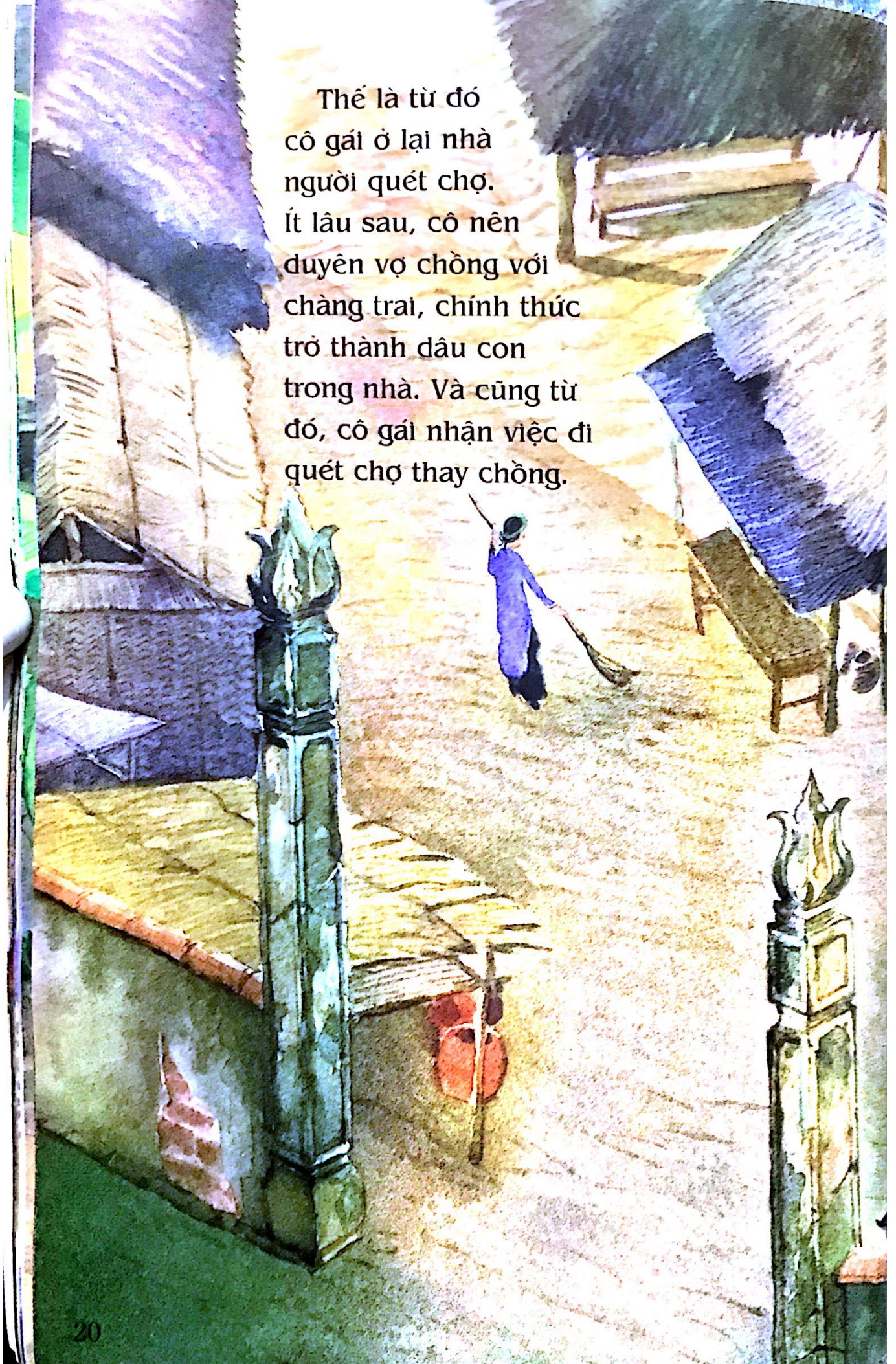
"Thật khổ thân tôi, chỉ vì cho anh một miếng trầu mà bị cha đuổi khỏi nhà. Giờ tôi chẳng biết trú ngụ nơi đâu. Xin cho tôi được ở lại đây nương nhờ bác và anh..."

Mẹ con chàng quét chợ vô cùng ngạc nhiên khi nghe cô gái tỏ ý ở lại nương nhờ. Bà mẹ nắm lấy tay cô và nói:

"Con là con gái phú ông, quen sống
cảnh lá ngọc cành vàng. Còn nhà bác
đây thì nghèo hèn nhất tổng. Vậy
nhưng... Thôi, chắc đó cũng là do duyên
trời định. Con ở lại đây cùng mẹ con bác,
có rau ăn rau, có cháo ăn cháo, con ạ!"

Thế là từ đó
cô gái ở lại nhà
người quét chợ.
Ít lâu sau, cô nên
duyên vợ chồng với
chàng trai, chính thức
trở thành dâu con
trong nhà. Và cũng từ
đó, cô gái nhận việc đi
quét chợ thay chồng.

Những ngày đầu, chàng quét chợ chật vật lắm mới viết được vài chữ “nhất, nhị, tam...” Bởi từ bé chàng chẳng hề biết bút nghiên là thế nào. Ông thầy già nhẫn nại không vì thế mà nản lòng, vẫn đốc sức dạy chàng từng li từng tí. Người vợ cũng thường động viên chồng:

“Có công mài sắt, có ngày nên kim! Mình cứ cố gắng, chắc chắn sẽ có ngày thành tài!”

Được lời động viên, chàng dốc sức học hành. Càng học thấy càng vỡ ra, càng sáng dạ. Vài năm sau, khi đã lâu thông kinh sử, chàng quyết định lều chông ra kinh đô ứng thí.

Khoa thi năm ấy rất đông các sĩ tử từ khắp nơi tụ về. Và khi bảng vàng danh giá được treo lên, chàng trai quét chợ vui mừng khôn tả khi thấy tên mình đứng đầu trên đó.

Thế là anh chàng quét chợ ngày nào nay
đã là quan Trạng. Đám rước Trạng nguyên
vinh quy bái tổ với chiêng trống, cờ long rộn
ràng. Mẹ già gặp con mừng mừng tủi tủi.
Người vợ trẻ đôi má ửng hồng đón chồng
trở về, lòng nàng mừng vui khôn xiết.

Tân khoa Trạng nguyên nghẹn ngào xúc động nắm tay người vợ hiền và nói:

"Ta có được vinh hiển như hôm nay là do duyên trời đã đưa nàng tới bên ta. Nhờ có may mắn được gặp nàng, nhờ tay nàng chăm lo việc nhà để ta chuyên tâm đèn sách mới có Trạng nguyên ta hôm nay. Biết nói sao cho hết ân tình của nàng!"

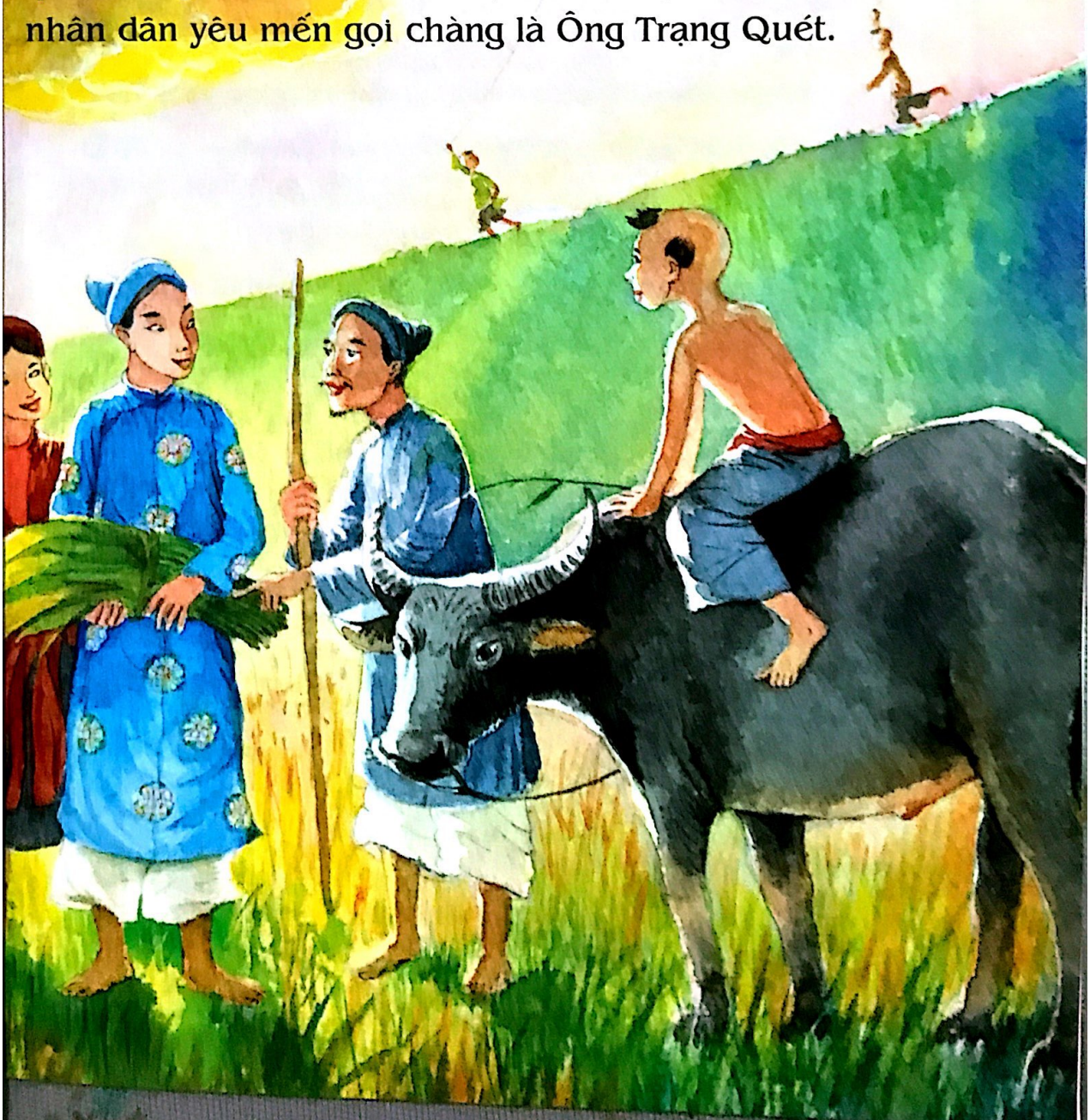

Quan Trạng
thời gian sau,
xin được trở
đương. Nhà v
một vùng rộn
tháng, chàng c
cho dân, được
Chàng cùng
già. Tiếng thơ
quan công mìn
nhân dân yêu

Quan Trạng trở lại kinh đô giúp việc cho đức vua. Một thời gian sau, mẹ già nơi quê nhà lâm bệnh nặng, chàng xin được trở về quê để tiện việc chăm nom phụng dưỡng. Nhà vua chấp thuận, cất cử chàng cai quản cả một vùng rộng lớn nơi quê nhà chàng. Trải bao ngày tháng, chàng dốc sức lo lắng việc công, chăm lo đời sống cho dân, được người người tin yêu, kính phục.

Chàng cùng vợ mình cũng rất mực hiếu thảo với mẹ già. Tiếng thơm về chàng nổi khắp gần xa. Vốn xưa, vì quan công minh chính trực ấy là một người quét chợ nên nhân dân yêu mến gọi chàng là Ông Trạng Quét.

TRANH TRUYỆN DÂN GIAN VIỆT NAM

Những câu chuyện dân gian giúp các em
giàu thêm mơ ước, biết sống đẹp
và trân trọng truyền thống cha ông.

CÙNG TÌM ĐỌC HƠN 100 CUỐN
TRANH TRUYỆN DÂN GIAN VIỆT NAM
DO NXB KIM ĐỒNG ẤN HÀNH!

Chàng quét chợ mồ côi cha từ nhỏ, cùng mẹ sống trong cảnh bần hàn cơ cực. Vậy mà một ngày kia, chàng đồ Trạng nguyên. May mắn hay sự nỗ lực nào mang đến điều diệu kì ấy? Mời các em cùng đọc truyện!

D
IS
9
6
8 935244 828344
Giá: 15.000đ

STN-02050

Ông Trạng ...